

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap XXXVI. Iosaphat quadragesimo ab obitu Patris die, regno suo Barachiæ cedit, suisque valere iussis, in solitudinem se confert.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

cuniarum moles impedimentum afferret.

IOSAPHAT QUADRAGESIMO

ab obitu patris die regno suo Barachia cedit, suisq; valere iussis, in solitudinem se confert.

CAPVT XXXVI.

AT verò quadragesimo à paterni obitus die memoriam ipsius celebrans, magistratus omnes ac militaris classis & plebei ordinis haud paucos conuocat: atq; in regio throno sedens, cunctis audiētibus, hanc orationem habuit: En, vt ipsi cernitis, Abenner Rex ac Pater meus, haud secus ac pauperum quiuis, mortem obiit. Ac nec diuitiæ, nec opes, nec regia gloria, nec rursus ego Patris amantiſſimus filius, nec reliquorum ipsius amicorum ac cognatorū quisquā opem ipsi & auxilium adferre, atque ab inuitabili sententia ipsum eximere potuit: verū ad illud tribunal, vt præsentis vitæ rationem reddat, proficiscitur, neminem omnino, qui ipsi opituletur, secū ducens, ijs duntaxat exceptis (quæcunque tandem illa fuerint) quæ ab eo gesta sunt. Hoc autem ipsum quoq; omnibus, qui mortalem naturam nacti sunt, contingere natura cōparatum est: neque aliter fieri potest.

Ecce & quadragesimo dies obſeruatur in memoriā obitus Patris.

Oratio Iosaphat.

§ 4

Nunc

Nunc igitur audite me, ô filii ac fratres, plebs domini, ac sancta hæreditas, quos Christus deus noster pretioso sanguine suo redemit, atque à veteri errore, & aduersarii seruitute in libertatem vindicauit. Vos meam inter vos vitæ rationem nostis: nempe quod, ex quo tempore Christi cognitionem conlecutus, diuinoque beneficio ipsius seruus effectus sum, omnibus aliis rebus contemptis, atque odio habitis, ipsius dūtaxat cupiditate flagraui: idq; vnum mihi in votis fuit, vt ex huius vitæ tempestate, atque inani perturbatione, ac tumultu egressus, solus cum ipso solo consuetudinem haberem, atque in summa animi tranquillitate Deo meo ac Domino seruirem. Verum me Patris mei in diuersum nitentis voluntas retinuit, præceptumque illud, quod patribus honorem haberi iubet. Vade Dei gratia & adiumento incassum minimè laboraui, nec huiusmodi dies frustra consumpsi: verū & illū, & vos omnes, Deo conciliaui, cumq; solū Deū verum, ac rerum omnium dominū cognoscere docui, nō quidē ego istud faciens, sed gratia Dei mecū, qui me etiā, è superstitioso errore atq; idolorū cultu eripuit, ac vos, ô plebs mea, graui & acerba captiuitate liberauit.

Iam

1.50

Iam igitur tempus est, ut ea, quæ Deo pollicitus sum, expleam. Tempus, inquam est, ut, quò ipse me ducet, proficiscar, eaque vota, quibus me ipse obstrinxi, persoluam. Nunc itaque vobiscum ipsi considerate, quem vobis præesse, ac regnum obtinere velitis. Iam enim in Domini voluntate perfecti estis: nec quicquam ex ipsius præceptis vobis occultum est. In his ambulate, nec vel ad dexteram, vel ad sinistram declinare. Ac Deus pacis velim sit cum omnibus vobis.

Hæc ut plebs audiuit, tumultus statim ac strepitus, ingensque clamor & confusio exorta est, plorantibus omnibus, atque orbitatem suam deplorantibus. Quin etiam præter luctus & eiulatus illud etiam iureiurando affirmabant, sese illum minimè dimissuros, sed retenturos, nec secedendi potestatem vlllo modo ipsi facturos. Sic clamante populo, atque omnibus magistratibus, excipiens Rex, populares compescit, silentiumque ipsis imperat, seq; illorum contentioni cedere, atque obtemperare asserens, eos, quamuis alioqui incoerentes atque eiulatus signa in genis ferentes, domum remittit. Ipse autem unum ex Principibus (quem ipse, tum pietatis

*Premium
publica
confessionis
Dei.
Iosabat
Barachia
regnum
offere.*

pietatis, tum vitæ sanctitatis nomine, pluris omnibus faciebat, admirationeque prosequeretur, hoc est, Barachiam, cuius etiam superius, cum Nachor Barlaamum se esse simulans cum Philosophis disputavit, verba fecimus, quemque solum zelo diuino penitus flagrantem ab ipsius partibus stetit, atque ad disputationem aduersus illos incundam paratum fuisse diximus) hunc inquam remotis arbitris assumptum, blandè ac leniter allocutus est, obnixisque precibus, ut regnum acciperet, atque in timore Dei plebem suam regeret, obsecrabit: quo ipse ad expetitum iter se accingeret.

Ut autem eum reuertens, atque istud omnino repudiâtem, vidit, hisque verbis utentem: O Rex, quàm istud tuum iudicium iniquum est, quàm tuus sermo diuino mandato parum consentaneus: Nam cum proximum non secus ac te ipsum amare docearis, qua ratione sarcinam eam, quam tu abijcere studes, mihi imponere festinas? Nam si regio munere fungi bonum est, ipse quod bonum est retine. Sin autem offendiculum istud ac scandalum animi est, quid mihi illud obijcis, ac me in fraudem inducere cupias?

*Piacentia
de regni
fuga.*

Vt,inquā, cum his verbis vtentem, & asseuerantem vidit, cum eo quidē colloqui destitit: ipse autē intempesta nocte Epist. ingenti sapientia plenam, atque ad omne pietatis genus impellentem, ad populares suos exarat, nempe quam de Deo sententiam tenere, quam ipsi vitam, quas laudes, quas denique gratiarum actiones offerre deberent, præscribens. Ac postea, ne quemquam alium præter Barachiam ad regiam dignitatem admitterent, prohibebat. Hac Epist. in cubiculo suo relicta, inscientibus omnibus egreditur.

Nec tamen efficere potuit, vt ipse discessus ad extremum vsq; incognitus esset. Nam simulatq; illuxit, ea res audita perturbationem ac luctum plebi attulit: omnesq; summa celeritate ad eū inuestigandum perrexerunt, ipsius fugam omni ratione occupare cogitantes. Quo etiam factum est, vt studium ipsis frustra minimè cesserit. Nā cum itinera omnia occupassent, ac montes omnes obsedissent, inuiasq; valles peragrassēt, in torrente quodā ipsum manus in cœlum tendentem, ac sextę horæ precationem persoluentem inuenerunt.

*Iosaphas
extensis
manibus
orationem*

Cōspecto autē eo, circumfusi statim, cū lachrymis eum obsecrabant, ac dis-

§ 6 cœlum

*Sexta hora
persolvens
inuentus.*

cessum ipsi obiectabant. At ille, Quid, inquit, inanem laborem suscipitis? Nec enim est, quod vos me Regē, vltra habituros esse speretis. Nihilo secius tamen eorum ingenti contentioni cedens, ad palatium reuertitur, coactisque in vñ omnibus, quid in animo haberet, declarauit, ac postea interposito etiam iurando sermonem confirmauit, nēpē se posthac ne vnum quidem diem cum ipsis fore. Ego enim, inquit, me erga vos ministerio persolvens sum, nec quicquam prætermisi, nec subterfugi, quos minus annūciarem vobis, ac docerem testificans omnibus in Dominum nostrum Iesum Christum fidem, ac pœnitentiæ viam ostendens. Ac nūc ego viam hanc in eo, quam iam pridem expetebam, nec vltra faciem meam, quisquam vestrum videbit. Quapropter, vt diuini Apostoli verbis vtar, confestor vos hodierno die, quod mundus ego sum à sanguine omnium vestrum. Non enim subterfugi, quominus annūciarem vobis consilium Dei.

Act. 20.

Hæc illi audientes, ac sententiæ ipsius firmitatem exploratam habentes, nempē quod eum à suscepto consilio reuocare minimè possent, orbitatem quidem

quidem suam deplorabant, nec tamen
 villo modo eum de sententia deduce-
 bant. Tum autem Rex Barachiam il-
 lum, de quo supra locuti sumus, manu
 tenens, Hunc, inquit, ô fratres, hunc
 vobis Regem creo. Cumq; ille eiusmo-
 di rei vehementer oblectaretur, inui-
 tum eum ac repugnantē in regio thro-
 no collocat, ipsiusq; capiti diadema
 imponit, atque annulum regium ipsi
 in manum præbet. Atque ad Orientem
 stans, pro Rege preces fudit, hoc vide-
 licet à Deo postulans, vt Dei fidem cō-
 stanter teneret, ac Christi mandatorū
 iter ab omni flexu alienum inueniret.
 Adhæc pro Clero etiam atque vniuer-
 so grege precatuſ est, opem videlicet &
 auxilium ac salutem ipsis à Deo petēs,
 atque, vt quicquid ipsi postularent, ad
 vtilitatem moderaretur.

Hac oratione habita, conuersus ad
 Barachiam, ait: En tibi frater, hoc præ-
 cipiam, quod Apostolus testatus est. At-
 tende tibi ipsi, & vniuerso gregi, in quo
 te Spiritus sanctus Regem posuit, vt
 Christi populum, quem proprio san-
 guine acquisiuit, regas. Et quemadmo-
 dum Deum ante me cognouisti, eumq;
 puro animo & conscientia coluisti, ita
 nunc quoq; maiori studio in hoc incū-

Oratio Iosa-
phat ad Ba-
rachiam.

Act. 20.

Reges intel-
ligite, erudi-
mini qui in-
dicatister-
ram.

§ 7 bc, vt

*Magnos
magna ma-
nent præ-
mia aut
pana
Simile,*

be, vt ipsi vite tue rationes probes. Quò enim maius à Deo imperium consecutus es, eo quoq; maiora ipsi rependas oportet, Ac proinde gratitudinis debitum ei, cuius beneficijs auctus es persolue, sancta ipsius præcepta custodiens, atq; ab omni via in exitiũ ducente deflectens.

*Priuatus
peccans
se tantum
Rex ladit
omnes.*

Vt enim in ijs, qui nauigant, cum nauta quispiã peccat, exiguum ijs, qui simul nauigant, detrimentum affert: cùm autem gubernator, vniuersæ nauis exitium accersit: ita etiam in regnis vsu venit, vt cùm quispiam eorum, qui subsunt, peccat, non tam alium, quàm se ipsum lædat, sin autem Rex ipse peccet, totum regnum labefactat, ac detrimento afficit. Quapropter, vt ingentes rationes redditurus, si quid eorum, quæ opus sint, prætermiseris, magno studio, magnaq; cura te ipsum in bono custodi: Voluptatẽ omnem ad peccatum te pertrahentem odio insectare. Ait enim Apost. *Pacem sectamini cum omnibus, & sanctificationem, sine qua nemo videbit Deum.* Rerum humanarum circulum animaduerte, quo pacto videlicet in orbem voluatur, alias atq; alias alio atq; alio modo eas ferens, ac torquens. Illudq; stude, vt in varia earum mutatio-
ne

Heb. 12.

ne pium animum constanter retineas. Siquidem vnà cum rebus commutari, dubiè atq; instabilis mècis argumentū est. Tu verò fac in virtute firmus sis, ac prorsus stabilitus. Ob temporariam & caducam gloriã inani tumore minimè insolesce: verùm repurgato animo na. *Humilitas.* turæ tuæ vilitatem cogita, virtutisq; huius breuitatem atq; adiunctam carni mortem cogita. Hæc enim si consideres, in superbiam haud quaquam incidēs, sed Deum verum ac cælestem Regem metues, sicq; præclarè ac feliciter tecum agetur. *psal. 127.* Beati enim, inquit ille, omnes qui *psal. 127.* timent Dominum: qui ambulant in vijs eius: *psal. 127.* Acrursum: *psal. 127.* Beatus vir qui timet Dominum: in mandatis eius volet nimis. *psal. 127.* Quanam autem præ cæteris præcepta tibi seruanda sint, audi: *Luc. 6.* Beati misericordes: quoniam ipsi misericordiam *Timor Dei* consequentur. *Misericordia.* Acrursum: Estote misericordes, sicut & Pater vester cælestis misericors est. Hoc enim præceptum ab ijs potissimum exposcitur, qui in summo imperio constituti sunt.

Ac sanè q magnā potētiā nactus est, Quoniam eum, à quo huiusmodi potētiā accepit, pacto quis pro virib⁹ imitari debet. Hac porò in piã Deum re Deū maximè imitabitur, si misericordia nihil potius antiquiusque habeat. *imitetur.*

Huc

Huc accedit, quod subditos, nihil aliud què ad beneuolentiam allicit, vt beneficij gratia egētibus concessa. Nam obsequium illud, quod ex metu oritur, adumbrata est adulatio, per fictum honoris uocabulum eos, qui animum ipsi adiiiciunt, ludificans ac circumscribens. Atq; is, qui inuito animo paret, oblata occasione seditionem excitat: qui autē beneuolentiæ uinculis constrictus tenetur, firmam ei, qui rerum potitur, obedientiam præstat.

*Quales erga
alios fueri-
mus, talis
erga nos
Deus erit.*

*Da & dabi-
tur.*

*Dimittite &
dimittetur.*

Quæ cum ita sint, da operam, vt egentibus facilis ad te accessus sit, ijsq; qui inopia conflictantur, aures tuæ pateant: vt tu quoq; apertas Dei aures inuenias. Nam quales nos ipsos conseruis præbuerimus, talem etiā erga nos Dominum nanciscemur: & quemadmodum audierimus, audiemur, & quemadmodum uiderimus, à diuino & omnium rerum conspectore oculo uidebimur. Quamobrem ante misericordiam, misericordiam conferamus: vt simile per simile recipiamus.

Quin etiam aliud quoq; præceptum cum superiore isto coniunctum, ipsiq; cognatum audi. Dimittite, & dimittetur uobis. Quod si non remiseritis hominibus delicta ipsorum, nec Pater uester celestis peccata uestra uobis remittet. Ob

idq;

idq; ne iis, à quibus offensus fueris, iniuriz memoré te præbeas : verùm cum ipse peccatorum tuorum veniam postules, iis etiã, qui in te peccât, ignosce. Remissioni enim remissio rependitur: & si cum nostris conseruis in gratiam redeamus, Dominus quoq; suã in nos iracundiam comprimet. Ac contra nostra aduersus eos, qui aliquid in nos admiserunt, sæuitia hoc efficit, vt peccatis nostris nulla venia tribuatur. Quemadmodum audis quidnam illi, qui decem talentorum millia debebat, acciderit, nempe quod ob suam in cõseruum crudelitatem tanti debiti exactiõnem sibi ipsi renouarit. Quare magnopere nobis prouidendum est, ne hoc quoq; nobis vsu veniat. Quin potius debitum omne remittamus, atq; omnem iram è pectore eiiciamus: vt nobis quoq; multa nostra debita remittãtur. Præter hæc omnia, ac præ omnib. reb⁹, bonum depositum custodi, hoc est piã fidei doctrinã, in qua institutus & eruditus es. Illudq; caue, ne vllũ hæresis zizanium in vobis enascatur: verùm purum ac doli expers diuinum semen cõserua, vt vberem atq; amplam segetem Domino exhibeas, cū ad exposcendam rerum ab vnoquoque in vita gestarum rationem, consentaneamq; actionibus,

Matth. 18.

2. Tim. 1.

*Hæreticum,
denita.*

nostris mercedem referendam veniet.

Matth. 13. Quo quidem tempore *iusti fulgebunt sicut Sol*: sceleratos autem caligo ac sempiterna ignominia obruet. Ac nunc ô fratres, Deo vos commendo, & verbo gratiæ ipsius, qui potense est, superædificare, & dare vobis hæreditatem in sanctificatis omnibus.

Act. 20.

Positis genibus rursus oravit cum lachrymis.

Affectus Subditorum in Regem.

Hæc cum dixisset, positus genibus suis, quemadmodum scriptum est, cum lachrymis rursus oravit; atque cõuersus Barachiam, quem Regem designarat, omnesque eos, qui magistratu fungebatur, exosculatus est. Tum verò res lachrymis sanè digna contigit. Omnes enim ipsum circumstantes (non secus ac si hoc duntaxat viuerent, quod cum eo essent, ac simulatque ab eo desungerentur, vitam amissuri essent) quid non dicebant, quod ad ciendam misericordiam pertineret? aut quid relinquebatur, quo eorum luctus augeri posset? Ipsum exosculabantur, & complectebantur, mentisque impotes præ dolore erant. Vt nobis, clamabant, quàm graui calamitate opprimimur? Dominum eum appellabant, patrem, salutis authorem, bene de se meritum. Per te, inquebant, Dei cognitione accepimus, errore liberati sumus, ab omnibus malis cõquie-

uimus. Quid iam nobis post discessum
 tuum futurum est? Quænam mala nos
 arripient? Hæc cum diceret, pectora fe-
 ricbant, eamque, quæ eos inuaserat, ca-
 lamitatem deplorabant. At ille conso-
 latoria oratione ingentem eorum eiu-
 latura comprimens, illud pollicebatur,
 se (quoniam corpore iam non poterat)
 spiritu cum illis fore. Hoc sermone ha-
 bito, spectantibus omnibus è palatio ex-
 cedit: ac statim omnes desperato reditu
 eum sequebantur, atque ex urbe, ut quæ
 iam conspicerè minimè possent, profu-
 giebant. Posteaquam, autem ciuitate
 egressi sunt, vix tandem atque ægrè,
 acrius eos ipso admonente, atque et-
 iam asperiores interdum obiurgatio-
 nem adiungente, ab eo distracti sunt,
 atque inuiti reuertebantur, identidem
 oculos reflectentes, ac pedibus inter
 ambulandum offendentes. Nonnulli
 autem ex ijs, qui feruentiori animo
 præditi erant, lugentes eminus ipsum
 sequebantur. quoadusque nox oborta
 eos inter se disiunxit.

*Diuellun-
 tur ab in-
 uicem.*

I O S A P H A T P E R S O L I T V -
*dinem iter faciens, herbis duntaxat vi-
 titat: ac diabolicas tentationes
 Crucis signo propulsat.*

CA-